

PIGMALION
TRENING KOMUNIKACJI

ZDJĘCIE:

www.zamek.poznan.pl

W ulotce reklamującej *Pigmaliona* na warszawskiej Pradze można przeczytać: „Łzawa historia o dziewczynie z ludu wykształconej przez szlachetnego profesora na prawdziwą burżujkę? Nic z tych rzeczy. W „Pigmalionie” kryje się coś ważniejszego i ciekawszego. To raczej opowieść o treningu, który musi przejść każdy z nas, aby móc uczestniczyć w kulturze.” Pozwolę sobie zacząć od zmiany w tym ostatnim zdaniu: „To raczej spektakl o treningu, który musi przejść każdy z nas, aby móc uczestniczyć w komunikacji.”

Podczas spektaklu w Komunie//Warszawa uczestniczyłem wraz kompletem widzów w spotkaniu z bezpretensjonalną aktorką, w bezpretensjonalny sposób komunikującą problemy w komunikowaniu się. Około 40 minut tego „nie do końca teatru” (to znowu wyjątek z opisu, ale już bez ingerencji), nie powstało z wybujałej wyobraźni reżysera, ale opowiada o doświadczeniu z życia samej aktorki. Reżyser wywraca więc na lewą stronę (i to ostatni passus z ulotki, żeby nie nadwerężyć gościnności jej autora) nie tylko pierwowzór literacki, ale może nawet zasady logiki: prowadzi bowiem od abstrakcyjnych form i uogólnień do konkretnych szczegółów i faktów. Nasz bohater, jak dowiadujemy się w miarę rozwoju spektaklu, niemówiący jeszcze 3,5-letni **Kaziu** w niezłomnej opinii pochylonych nad nim profesjonalnych opiekunów potrzebował fachowej opieki. Specjaliści od komunikowania się, a więc psycholog, psychiatra i logopeda mieli wyposażyć chłopca w narzędzia, których brakowało mu do poprawnej komunikacji. Jego matka jednak nie do końca im zaufała, i choć nie odrzuciła kompletnie oferty, to dzięki współpracy z reżyserem przedstawiła o wiele ciekawszą i łagodniejszą wersję aide-mémoire.

Ta konkretna opowieść nie stała się abstrakcyjna i obca jeszcze i z tego powodu, że do jej współ-opowiedzenia została zaproszona przedstawicielka publiczności. Znikła ona wraz z aktorką we wnętrzu wielkiego kartonowego pudła, które odtąd komunikowało nam o dziejącym się w nim życiu za pomocą zmian w kształcie, przemieszczaniem się i odgłosami. Publiczność uczestniczyła nie tylko w zabawie zaskakującymi formami jakie przyjmowało pudło (np. mogło prawie owinać się dookoła słupa), ale musiała też zadawać sobie pytanie o jej znaczenie i przekaz. Nasza przedstawicielka, nasze alter ego zamknięte w pudle najpierw wykonywała instrukcje aktorki i oswajało przestrzeń. Gdy pudło znieruchomiło i rozbliżyło z wewnątrz światłem, tak jak zamknięci w szafie z latarką, zaczęliśmy się uczyć mówić. I usłyszeliśmy więcej o **Kaziu**. A w końcu – dzięki projekcji filmu – zaczęliśmy widzieć prawdziwą matkę i syna, bawiących się we wnętrzu tamtego, „źródłowego” pudła. Byliśmy więc cały czas w drodze. Szczęśliwe zakończenie spotkania z **Kaziem** podsumowuje monolog aktorki/matki, w którym na wzór ceremonii oscarowych (ze szczytem emocji w postaci wystrzału konfetti) dziękuje wszystkim, którzy przyczynili się do sukcesu komunikacji: autorowi Biblii za stwierdzenie, że na początku było słowo, Bellowi za wynalezienie telefonu, nauczycielom za różne lekcje i logopedom za ich wymyślne ćwiczenia.

Spektakl jest prosty - w najlepszym tego słowa znaczeniu - i bezpretensjonalny jak pies, który wplątał się w nogi wychodzącej publiczności. Gratuluję reżyserowi wyczucia tempa, bo nie dał

Pigmalion. T. Plata. W. Ziemilski. Krytyka

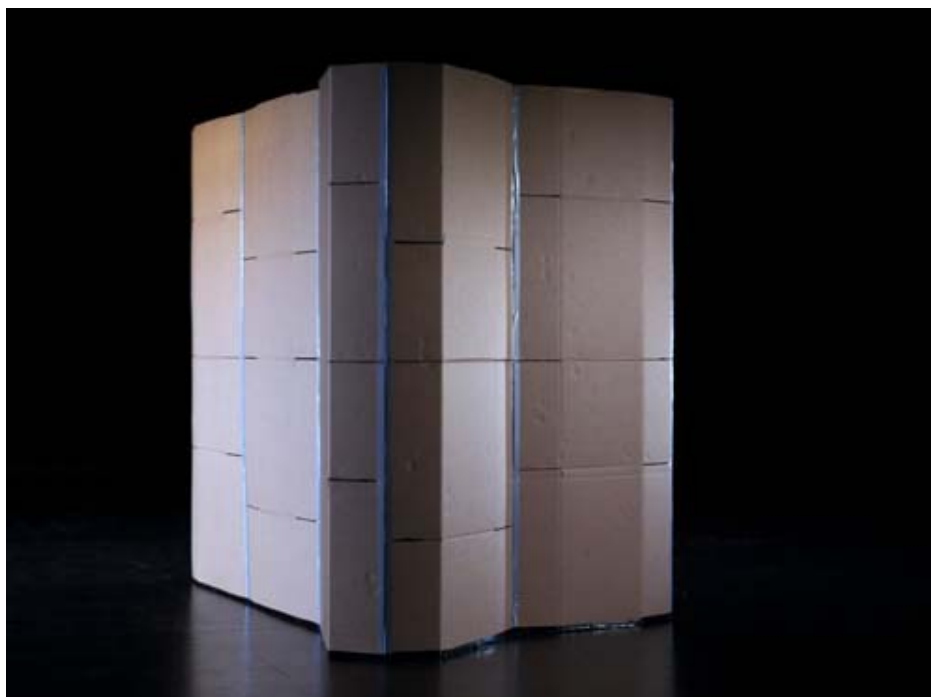
Escrito por Bogus Trzeciak

Miércoles, 11 de Marzo de 2015 17:44 - Actualizado Miércoles, 11 de Marzo de 2015 18:32

---

znużyć się grą prostymi środkami. Karton, latarka i video potrafią zainteresować bardziej, niż mi się wydawało. Gratuluję aktorce za pokazaną wiarę w proste życie i środki. I że nie dała się zwieść nowoczesnym rehabilitantom i ich diagnozom. Pozdrawiam **Kazia**.

Ps. Spektakl prezentowany był 7 marca br. jako druga część trylogii w ramach cyklu My, mieszczanie - wspólnego projektu Centrum Kultury Zamek w Poznaniu oraz Komuna//Warszawa.

ZDJĘCIE :□

www.zamek.pozna

n.pl

Tytuł: *Pigmalion*

Scenografia, współpraca reżyserska, wideo: *Wojtek Pustoła*

Występuje: *Rozalia Mierzicka*

Światła: *Karolina Gębska*

Współpraca dramaturgiczna/kurator projektu: *Tomasz Plata*

Konsultacja: *Sebastian Świąder*

Koordinacja produkcji: *Izabela Żerek*

Produkcja: *Centrum Kultury w Poznaniu,*

Koprodukcja: *Komuna// Warszawa,*

Pigmalion. T. Plata. W. Ziemilski. Krytyka

Escrito por Bogus Trzeciak

Miércoles, 11 de Marzo de 2015 17:44 - Actualizado Miércoles, 11 de Marzo de 2015 18:32

Rež: Wojtek Ziemilski

premiera poznańska: 25 - X - 2014

premiera warszawska: 7 - XI - 2014

Más información

□ □ <http://www.zamek.poznan.pl>

<http://komuna.warszawa.pl>

[Pigmalion. T. Plata. W. Ziemilski. Crítica](#)

Bogus Trzeciak

Copyright©btrzeciak

Pigmalion. T. Plata. W. Ziemilski. Krytyka

Escrito por Bogus Trzeciak

Miércoles, 11 de Marzo de 2015 17:44 - Actualizado Miércoles, 11 de Marzo de 2015 18:32

STOWARZYSZENIE KOMUNA OTWOCK

ul. Krechowiecka 7/41,
01-635 Warszawa